Sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni, devrim yoluyla kurmak için ileri!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşin!

TKP KONFERANSI ÖZEL SAYISI

AVRUPA'DA 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ

Yıl: 4, Sayı: 64, 4 Mart 1977

TKP'NİN KONFERANSI KONYA'DA YAPILDI

TKP MERKEZ KOMİTESİ'NİN AÇIKLAMASI:

KONFERANS TKP'NİN GELİŞMESİNDE TARİHSEL BİR AŞAMA VE DÖNEMEÇTİR

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

Türkiye Komünist Partisi'nin Konferansı yapıldı.

Bu Konferans TKP'nin gelişmesinde tarihsel bir aşama ve dönemeçtir.

Konferans işbirlikçi burjuvazinin memleket ölçüsünde komünistlere, işçi sınıfına ve bütün ilerici güçlere karşı uyguladığı sert bir faşist terör ve derin gizlilik koşullarında düzenlendi. Konferans'ın hazırlıklarını MK'nin oluşturduğu özel bir komite yürüttü. Bütün parti örgütleri Konferans'ın hazırlanmasına aktif eylemlerle katıldı.

Konferans, işçi sınıfının emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşının sertleştiği, genişlediği, geniş emekçi yığınlarını kapladığı koşullarda hazırlandı, yapıldı. Bu hazırlık sırasında partinin Program ve Tüzüğü, stratejisi ve taktiği, politikası geniş emekçi yığınlarına daha büyük ölçüde ulaştırıldı. İdeolojik savaşa özel bir önem verildi. Böylece partinin gelişmesine geniş bir taban ve olanaklar hazırlandı.

Partimiz zor bir durumdan kurtuldu, dar boğazlardan geçti. Parti Leninci savaş yörüngesine oturdu. Bu silkinme ve kalkınma atılımına parti MK Politik Bürosu'nun 24 Mayıs 1973 oturumunda aldığı kararlar yol açtı. Konferans bu tarihsel gerçeği saptadı.

Bu dönemde en önemlisi, partinin yeni Program ve Tüzüğünün hazırlanması, strateji ve taktiğinin çizilmesiydi. Program ve Tüzük tasarılarının hazırlanması için özel bir komisyon görevlendirildi. Bu tasarılar demokratik santralizm gereğince partinin bütün örgütlerine, üyelerine sunuldu. Gelen bütün öneri ve eleştiriler özel komisyonca incelendi, göz önünde tutuldu, elendi ve tasarıda gereken değişiklikler yapıldı. Böylece Program ve Tüzük parti örgütlerinin, üyelerinin kollektif bir ürünü oldu.

Program ve Tüzük tasarıla rının onaylanması Konferans'ın gündemindeydi. Konferans'a katılanlar sürekli alkışlarla, oybirliği ile tasarıları onayladılar.

Konferans'ın gündeminde daha şunlar vardı: Parti Merkez Komitesi'nin raporu başta geliyordu. Parti çalışmaları ve perspektivleri rapor da geniş ölçüde incelenmişti. Gündemde partinin platform ve tezleri yer alıyordu. Platform partinin izleyeceği politikayı çiziyordu. Gündem maddelerinden biri de parti politikasının, parti Merkez Komitesi'nin, Politik Büro-su'nun, Genel Sekreter'in onaylanmasıydı. Bütün bunlar oybirliği ile, alkışlarla onaylandı.

Konferans işçi sınıfımızın, halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının başarıya ulaşması; hükümetin devrilmesi, anti-emperyalist demokratik bir hükümetin kurulması, büyük burjuvazinin, emperyalizmin egemenliğine son verilmesi, NATO'dan, emperyalist bloklardan çıkılması, topraklarımızdaki atom harmanlarının, saldırı üslerinin kaldırılması, Kürt halkının ulusal haklarına kavuşması için işçi sınıfının hegemonyasında, bütün demokratik, anti-emperyalist güçler arasında eylem birliğinin, bağlaşıklığın kurulması gereğini bir daha vurguladı.

Konferans, proletarya enternasyonalizminin, dünya komünist ve işçi partileri birliğinin güçlenmesi yolunda parti yönetiminin tutumunu onayladı ve bu tutumun sürdürülmesini önerdi.

Konferans, anti-Marksist, anti-Leninist sapık akımlara özellikle Maoculuğa, anarşizme, Troçkizme karşı ideolojik ve örgütsel savaşımın aralıksız sürdürülmesine ayrı bir önem verdi.

Konferans partimizin bir başarısıdır. Bu, yeni yeni başarıların, Leninci birliğin daha da güçlenmesinin bir başlangıcıdır.

TKP MERKEZ KOMİTESİ

26 Şubat 1977

Konferansın ışınları

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

TKP'nin Konferans'ı tarihsel bir nitelik taşır. Bu, partinin savaş yaşamında yeni bir aşama, yeni bir açınımdır. Bu Konferans hem partinin gelişmesine, hem işçi sınıfının, tüm halkımızın yazgısına, kurtuluş savaşına çözümleyici damgasını vuruyor.

Konferans memlekette sınıf savaşlarının sertleştiği işbirlikçi burjuvazinin ve gerici, faşist karması hükümetin kanla, silahla, kurşunla ilerici güçlere dolu dizgin saldırdığı bir dönemde toplandı. Jandarma, polis birlikleri, MİT, CIA ajanlarının, Maocuların, komandoların ortalığa ölüm, korku, tedirginlik saldığı ağır bir terör havası içinde parti delegeleri yurdun her köşesinden, bütün TKP örgütlerinden biraraya geldiler.

Böylesi bir hava içinde, böylesi faşist biçimi yöntemlerin baskısı altında, yağdan kıl çeker gibi, gizli illegal, sayıca yüklü bir forum düzenlemek, hem partinin gücünü, hem örgütsel niteliğini ortaya koyuyor. Konferans'ın oluşturulması süreci, saat gibi işleyen bir plana dayanıyordu. Bu plan Leninci çelik disiplinle, özveriyle, bilinçlilikle uygulandı. TKP, bu forumda, göğüs kabartacak, yepyeni militan bir kadroyla boy gösterdi. Taptaze, atılgan ve özellikle son yıllar içinde belli bir savaş sınavı veren bir kuşak partinin yönetim basamaklarında, kumanda köprüsünde nöbete giriyor. Partinin yapısı, kadrolarının alaşımı, bileşimi sağlıklı bir gelişme gösteriyor. Parti fabrikalara, işyerlerine, proleter yataklarına giriyor.

Konferans'ın gündemi yüklüydü. Demokratik santralizm ilkesi, gizlilik koşullarının elverdiği ölçüde, düzenli işledi. Raportörler, konuşmacılar havada lâf etmedi. Eleştiriler, öneriler yapıcıydı, somuttu. Kararlar gür alkışlarla onaylandı. Partinin Leninci granit birliği, bütünlüğü görkemli bir anıt taşı gibi yükseldi.

Partimizin önünde çözümlenmesi zor sorunlar duruyor. Konferans bütün bu sorunların çözümlenmesinde kapıları açacak Markscı-Leninci anahtarları da veriyor. Partinin Programı, savaş platformu, Konferans'ın Lenin'den esinlendiği, bu kaynaktan aldığı ışınlar savaş yolumuzu aydınlatıyor.

YENİ AŞAMADA TKP

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

Devrimci eylemin görevlerini yerine getirmenin bugün en önemli koşulu TKP'nin daha da güçlenmesidir.

İşçi sınıfının sendikal alandaki birliği, politik savaştaki eylemselliği partinin Mayıs 1973 kararları ile başlayan atılımından ayrı düşünülemez. Gençliğin, öğretmenlerin, teknik elemanların, orta katmanlara bağlı öteki öğelerin, kadın ve barış hareketinin işçi sınıfı hareketi ile bağlaşma yoluna koyulması TKP'nin güçlenmesi süreci ile sıkı sıkıya bağlıdır.

Bu süreci daha da ilerletmek, ayrıca işçi köylü bağlaşıklığına somut biçimler bulmak zorunluktur. Ulusal burjuvazinin politik yalpalamalarını gidermek ve onunla somut amaçlarda eylem birliği olanakları bulmak gerek. Legal sosyalist akımı kalıcı eylem birliğine yöneltmek savaş borcumuzdur. Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşması ile ilgili görevleri çözümlemek sorunu vardır. Bütün bunlar TKP'nin daha da güçlenmesine bağlıdır. Nesnel koşullar, bu çok önemli sorunların çözülmesi bakımından olgunlaşmıştır. Ama nesnel koşullar kendiliğinden sonuç vermez. Şimdi gerekli olan, belirleyici olan öznel koşuldur. Daha da yığınsal, daha da güçlü bir TKP!

Dost da, düşman da TKP'nin büyük bir hızla güçlendiğini artık kabul ediyor. Nedir ki bu, partiyi boş bir övünce sürüklemiyor. Parti güçlendikçe, ilk atılım yıllarının sorunlarını çözdükçe, çok daha karmaşık sorunlarla karşılaşıyor. Girişkenlikle kollektif çalışmayı bağdaştırmak, devrimci atılganlıkla disiplini birleştirmek gerekiyor.

Özellikle, bugünkü aşamada parti disiplininin daha da pekiştirilmesi sorunu büyük önem taşıyor. Bu önem parti sıralarının genç kadroların zenginleştirmesi, buna karşılık politik ortamın ve görevlerin olağanüstü karmaşıklığı gibi nedenlerden ileri geliyor. Partinin politikasını şaşmadan uygulamak, parti tüzüğüne, üst organ kararlarına sımsıkı bağlı olmak, partinin Leninci birliğini göz bebeği gibi korumak komünist olmanın temel koşuludur.

Parti kadrolarını her türlü burjuva, küçük burjuva ideolojik etkilerden, her boydan sapık akımın saldırılarından ve ters eğilimlerden korumak başlıca görev olarak beliriyor. Bu ise, partinin ideolojik ve teorik çalışmalarını daha da hızlandırmakla, ortaya çıkan her yeni sorunun çözümünde geniş bir aydınlatma eylemi örgütlemekle başarılacaktır. Elbette bu, parti örgütlerini tartışma klübüne çevirmek anlamına gelmez.

Parti kadrolarını, faşist terörden korumak, saldırıları boşa çıkarmak da, tam zamanında ileriye atılmasını öğrenmek de bu aşamadaki başlıca sorunlar arasında geliyor. Bu ise, konspirasyonu güçlendirmek, legal ve illegal çalışmayı ustalıkla birleştirmek ve her türlü savaş biçimlerine hazırlıklı olmayı gerektiriyor.

YIĞIN EYLEMİ

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

TKP'nın bir dizi MK bildirisinde, sözlü ve yazılı yayınlarında bir çağrı sürekli olarak yer alıyor. Bu, faşist tırmanışa karşı yığın eylemlerine girişilmesi çağrısıdır.

Bilimsel komünizm ışığında ve ülkemizin somut koşullarında birincil olan yığınsal eylemlerdir, parlamenter savaşım bunun yardımcısıdır. Deneyler bu gerçeği yakın zamanlarda da (DGM savaşımı gibi) kanıtlamıştır. Faşizme tırmanış ancak güçlü yığın hareketleri karşısında gerilemiştir. Bunda parlamento için ilerici güçlerin rolü de yadsınamaz. Bugün de, faşist tırmanışı yalnız geriletmek için değil, daha da öte demokratik bir atılıma geçebilmek, hükümeti yıkabilmek, demokratik seçim hükümeti kurabilmek için de yığınsal eylemler temel savaşım biçimidir. Eylemin genellikle barışçıl biçimde yürüyebilmesi ve başarısı için parlamento içindeki ilerici güçlerin bu yığınsal eylemlere kesin olarak destek olmaları gerekir.

Böylesine önemli bir işlevi olan yığınsal eylem, herhangi bir gösteri ile karıştırılmamalıdır. Söz konusu edilen, bir örgütün kendi dayandığı yığını bir kararla eyleme yöneltmesi değildir. Söz konusu olan, bütün ülke ölçüsünde, bütün ezilen katmanların hoşnutsuzluğunu bir tek kanala akıtmaktır. Savaşımın bugünkü biçimlerine hazır olan ne kadar güç varsa, tümünü eylem alanına çekmektir. Böyle bir yığınsal eylem kuşkusuz, Lenin'in dediği gibi, ancak nesnel koşulları varsa, eylem birliği sağlanmışsa ve yığınların nabzını elinde tutan parti, eylemin tam zamanını başarıyla seçebilirse gerçeklesir.

Günümüzde yığınsal olmanın ölçüleri geçmişle kıyaslanamaz. Artık ne 27 Mayıs'ların öncesindeki gibi tek başına üniversite gençliğinin eylemleri, ne de 15-16 Haziran'ların salt proleter çıkışları günümüzün yığınsallık kavramını tam olarak karşılamıyor. Şimdi yığınsallığın niceliği değişiyor. Bütün ülke ölçüsünde gerçekleşecek eylemler milyonları kucaklayabiliyor. Yığınsallığın coğrafyası da değişiyor. Şimdi yalnız birkaç büyük il değil, tüm Anadolu eylem alanıdır. Yığınsallığın niteliği de, yani toplumsal ve politik bileşimi de değişiyor. Günümüzün eylemleri başta işçi sınıfı olmak üzere, en geniş ara katmanları kucaklıyor. Politik bakımdan ise, bu eylemlere başta komünistler olmak üzere, sosyalist, sosyal-demokrat, bütün yurtsever demokratik güçler katılıyor.

Bu ise eylemlerin son derece zengin biçimlere bürünmesine (genel grev, zincirleme göşteriler, fabrikaların devrimci yoldan savunulması) ve yine son derece zengin bir politik içerik kazanmasına olanak veriyor.

Bu nitelikleri taşımayan eylemler, günümüzde asıl sonuç alıcı olacak genel, yığınsal eylem düzeyinde sayılamaz. Partinin çağrısı nasıl olursa olsun, eylem değil, yığınsal eylemdir.

TKP MK POLİTİK BÜRO ÜYESİ *AHMET SAYDAN*,IN KASIM 1976 TARİHLİ YENİÇAĞ'DAKİ YAZISINDAN

BURJUVA DEMOKRASİSİ, PARLAMENTARİZM VE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜYLE İLGİLİ BAZI SORUNLAR

(Bu önemli yazıyı yer darlığı nedeniyle kısaltarak okurlarımıza sunuyoruz)

Bu yılın sonbaharında gerek bazı kapitalist ülkelerde, gerekse bazı sosyalist ülkelerde seçimler yapıldı. İsveç'te, Batı Almanya'da, Portekiz'de, Birleşik Amerika'da yapılan seçimler kapitalist toplum düzeninde demokrasinin, sosyal demokrasinin ve burjuva parlamentarizminin kapitalizmin çöküş aşamasındaki sosyal, politik bunalımlarını daha açık bir şekilde ortaya koyuyor.

....

Yine bu yılın sonbaharında Türkiye'de de seçim «havasına» girildi. Demirel hükümeti ve onu oluşturan parti yöneticileri bir yandan ortalığa kan, terör ve baskı saçarak, bir yandan da plânsız, kredisiz yatırımcılık oyunlarıyla halkın oyunu çelmek için tertiplere başladılar.

....

Bu bakımlardan gerek Türkiye, gerekse gelişmiş kapitalist ülkelerdeki egemenlik, demokrasi, parlamentarizm sorunlarıyla proletarya diktatörlüğü sorununa bir daha eğilmek zorunlu hale gelmiştir.

Hemen şunu belirtelim ki, kapitalist düzendeki seçimlerde halkın, emekçi yığınların gerçek iradesi yansımaz. Burjuvazi elinde tuttuğu yığınsal propoganda, ideolojik etkileme araçlarıyla, din kurumu ile, dolaylı dolaysız baskılarla egemen olduğu devlet organlarını kullanarak seçimlerde halkın iradesinin önemli bir kısmını kendi egemenliğini sağlıyacak bir biçimde biçimlendiriyor. Bu durumda kapitalist toplumda sayısal bakımdan önemli bir yer tutan küçük burjuvazinin tekelci burjuvaziyle objektif çıkar çatışmalarına rağmen genellikle kapitalist düzenden yana tutumu da önemli bir rol oynamaktadır. Kapitalist düzende bu egemenlik, sermayeci sınıfın dayattığı sömürü düzeninin sürüp gitmesini sağlamak için başta gelen araçtı. Yani «burjuva demokrasisi» diye adlandırılan yöntemin başlıca ve değişmez amacı budur.

....

Bu durum da, halk yığınlarının kendilerinin olması gereken devleti ele geçirmeleri, onu kendi sınıfsal çıkarlarına göre yeni baştan kurmaları ve onu emekçi halkın, işçi sınıfının sınıfsal egemenliğini sürdürmek, burjuvazinin kapitalist düzeni tekrar dayatmak çabalarını, darbelerini önlemek için kullanmaları sorununu ön plana alıyor. İşçi sınıfı, emekçi yığınlarıyla birlikte devleti sömürücü sınıfın elinden almak, onu emekçi halkın egemenliğini kurmak için kullanmak zorundadır. Bu eylem sömürüden kurtuluşun, kapitalizmden sosyalizme geçişin başlıca şartıdır.

KAPİTALİZMDEN SOSYALİZME GEÇİŞTE İLERİ DEMOKRASİ AŞAMASI

Bu konuda TKP programının ortaya koyduğu bir sorun vardır. Bilindiği gibi, TKP programında kapitalizmden sosyalizme geçiş aşamalı olarak ele alınmıştır. Bugünkü büyük burjuvazi, toprak beyleri, emperyalizmin egemenliğini yıkmak, onların iktidarlarını ortadan kaldırmak ve bütün demokratik, yurtsever, anti-emperyalist, anti-faşist güçlerin eylem birliğiyle ileri demokratik bir düzeni kurmak sosyalizme geçişin ilk aşamasıdır. Bu aşamada bazı tereddütler uyandıran sorun şudur: ileri demokraside devlet mekanizması hangi güçlerin elinde olacaktır? Sosyalizme geçerken, işçi sınıfı diktatörlüğü kurulurken, yani burjuvazinin devlet mekanizması tamamen ortadan kaldırılıp, işçi sınıfının, emekçi yığınların devleti kurulurken bu geçiş nasıl sağlanacaktır? İleri demokrasi aşamasının devleti zorla mı, yoksa gelişme yoluyla mı ortadan kaldırılacaktır?

Bu sorunların kilit noktası şurada toplanıyor: ileri demokrasi aşamasında egemenliğin önemli bir kısmı işçi sınıfının, emekçi halkın ve onları temsil eden sınıfsal sendikaların ve kuruluşların elinde olmalıdır. Burjuvazinin yekpare egemenliğine son verilmelidir. Bu egemenliğe ancak burjuvazinin ilerici, yurtsever, anti-emperyalist kolunun katılması sağlanmalıdır. İleri demokrasi aşamasından anlaşılan budur.

Bu yapılmadığı takdirde, egemenliğin ilerici de olsa, yalnız burjuvazinin elinde kalması sosyalizme geçiş yollarını kesinlikle kapatır, burjuvazinin içinden çıkacak işbirlikçilerin yeniden tekelleşmesine, emperyalizmle boğlanmasına, yani toplum düzenini kapitalizm aşamasında tutmasına neden olur. Bundan ötürü sosyalizme geçebilmenin tek ve başlıca şartı, ileri demokrasi aşamasında egemenliğin önemli bir kısmının işçi sınıfının ve emekçilerin elinde olmasıdır. Bu koşullarda sosyalizme geçişin kesin şartı olan işçi sınıfının ve emekçi halkın tam egemenliğini kurmak, proletarya diktatörlüğüne geçmek için ille de zor kullanmak zorunluğu doğmayacaktır. Küba, ileri demokrasi aşamasından proletarya diktatörlüğüne bir gelişmeyle geçmenin tipik örneğidir.

....

ZOR KULLANIM

Devletin, onu oluşturan halk ve emekçi tabanına uygun ilerici, demokratik, sosyalist niteliği ancak bu gibi bir gelişmeyle sağlanır. TKP, programında bu gelişmeye büyük bir önem verilmiştir. Fakat bu süreci sağlamak hiç de kolay olmıyacaktır. Burjuvazinin egemenlikten, sömürü düzeninden kendi arzusuyle vazgeçtiği görülmemiştir. Tarihte böyle bir örnek yoktur. Kapitalist düzende devleti elde tutan, ona egemen olan sömürücü sınıf ve zümreler, sert ve hattâ kanlı bir sınıf savaşı sonucunda iktidarı elden kaçırdıktan sonra bile, egemen oldukları devlet organlarına dayanarak işçi sınıfının, emekçi halkın iktidarına karşı kaybettikleri mevzileri tekrar elde etmek olanaklarını buluyorlar. 1919'da Almanya'da, Macaristan'da, 1936–1939 yılları arasında İspanya'da ve 1973'te Şili'de, son zamanlarda kısmen Portekiz'de olduğu gibi . . .

SOSYAL DEMOKRASİ

İşçi sınıfının ileri demokrasi aşamasında egemenliğin önemli bir kısmını ele almasında hiç de küçümsenmiyecek bazı zorluklar vardır. Bu zorluklar, sosyal-demokrasiden, reformcu küçük burjuva sosyalizminden geliyor. Bu durum yalnız Türkiye için değil, bütün Avrupa kapitalist ülkeleri için geçerlidir. Avrupa kapitalist ülkelerinde sosyal demokrat ve sosyalist partiler kapitalist düzenle bütünleşmişlerdir. Kapitalist düzeni bazı reformlarla sürdürmeyi stratejik hedef olarak kabul etmişlerdir. Fakat bir yandan da bu partilerin işçi sınıfının bir kısmını etki altında tuttukları da bir gerçektir. Sosyal demokrat ve sosyalist partiler kapitalist düzenle öylesine bütünleşmişlerdir ki, bu partilerin oluşturduğu Sosyalist Enternasyonal uluslararası gericiliğin, emperyalizmin kapitalist ülkelerde işçi hareketini reformist hedeflere, burjuva parlamentarizmine yöneltmek politikasının başlıca araçlarından biri haline gelmiştir. Batı Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin başkanı Willi Brandt'ın, Fransız Sosyalist Partisi yöneticilerinin, Mitterand ve arkadaşlarının, İsveç sosyal demokratlarının, Olaf Palme'nin, İngiliz İşçi Partisi ileri gelenlerinin yönetiminde olan İkinci Enternasyonal, Portekiz'de 25 Nisan devriminin sosyalist bir devrime dönüşmesini engellemek, kapitalist düzeni dayatmak, tarım reformu dahil bazı reformları ters-yüz çevirmek için Portekiz Sosyolist Partisi yöneticilerine, gericilere ellerinden gelen yardımları yaptılar. Anti-komünizmi körükliyerek Portekiz burjuvazisine ve Portekiz'de devrim hareketini baltalamak isteyen, tekellerin egemenliğini ayakta tumak hedefini güden emperyalizme büyük hizmetlerde bulundular. Kasım ayının sonlarında Cenevre'de yapılan Sosyalist Enternasyonal'in XIII. Kongresinde alınan kararlar kapitalist ülkelerde işçi sınıfının egemenliğinin kurulması yönünde değildir. Bu kararların esas niteliği anti-komünizm olduğundan işçi sınıfını bölmek, parçalamak ve kapitalist düzende zayıf düşürmek, burjuvazinin egemenliğini sürdürmek hedefine yöneliktir.

Bu koşullarda işçi sınıfının birliğini kurmak yönünde kapitalist ülkeler komünist partilerinin daha büyük zorluklarla karşılaşacağından şüphe etmemek gerekmektedir. Komünist partileri ancak güçlendikleri, ülkelerinin politik, sosyal, ekonomik alanlarda etkenliklerini arttırdıkları oranda sağcı sosyal demokratların bütün çabalarına rağmen bu birliği kurmayı başaracaklardır. Çünkü özellikle bilimsel-teknik devrim aşamasında, sömürü düzeninin işçi sınıfının yalnız fiziksel değil, ayni zamanda entelektüel olanaklarını da sömürmeye yöneldiğinden, sömürü daha geniş ölçülere ulaştığından ve sosyal demokrasiye bağlı işçiler de bu sömürü düzeninin dışında kalmadıklarından işçi sınıfının birliğinin kurulması şartları objektif bir yasallık olarak belirmektedir.

OPORTÜNİZME DİKKAT

Avrupa kapitalist ülkelerinde bazı komünist partilerinin seçimlerde fazla oy kazanmak, daha geniş emekçi yığınlarını kapsamak maksadıyle ve «seçimlerle itkidara gelmek» perspektifiyle Marksizmin ve Leninizmin bazı esas ilkelerini, bu arada proletarya diktatörlüğünü programlarından çıkarmak gibi tedbirleri umut edilen sonuçları vermedi. Yıkımın, enflâsyonun, pahalılığın, iflâsın çok daha belirgin olduğu İtalya'da, İtalyan Komünist Partisi hariç, Avrupa kapitalist ülkelerindeki komünist partileri seçimlerde az veya çok kayıplara uğradılar. Bunun nedeni açıktır. Komünist partileri Markşçı-Lenİnci ilkelere sırt çevirdikçe, sosyalist partilerle aralarındaki kesin ayrılma hattı da bulanıyor, dumanlanıyor. İşçi sınıfının bir kısmı, genellikle emekçiler sosyalist ve komünist partilerine oy vermekte herhangi bir fark görmüyorlar. Ayrıca komünist partilerinin, proletarya diktatörlüğü gibi Marksçı-Leninci temel bir ilkeye sırt çevirme olayı yıllarca bu ilkeye saldırmış olan ve onu şiddetle reddeden oportünist sosyalistleri sınıfsal bilinci gereği kadar olgunlaşmamış emekçilerin gözünde «haklı» çıkarıyor. Sosyalist yöneticilerin oportünizminden çıkarak oylarını komünist partisinin yararına kullanan önemli bir seçmen yığını da yeniden sosyalist partilere oy vermekte bir sakınca görmüyor. Sosyalist yöneticiler komünist partilerinin kendilerine yaklaşmasını memnunlukla karşılıyor ve bunu teşvik edici bir tavır takınıyorlar. Görüyorlar ki, komünist partileri yöneticileri kendi oportünist hatlarına yaklaştıkça zayıflıyor ve eriyor ve bu durumdan kendileri yararlanıyorlar.

Bu olaylar oportünizmin, Marksçı-Leninci ilkelere sırt çevirmenin seçim plânında bile verimli olmadığını, komünist partilerinin, dolayısiyle işçi sınıfının birliğini kurma olanaklarının da zayıfladığını gösteriyor.

Demek oluyor ki, kapitalist ülkelerdeki komünist partileri için tek çıkar yol Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine bağlı kalmak, oportünizmin her türüne karşı savaşmak, proletarya enternasyonalizmini, proletarya diktatörlüğünü zedeleyecek en ufak bir sapmadan bile geri durmak, kapitalist ülkelerdeki devrim hareketini geliştirmenin başlıca şartı olarak beliriyor.

TKP MK Genel Sekreteri İ.BİLEN:

TKP, ideolojik ve örgütsel bakımdan savaşımın başını çekiyor

★ TKP GENEL SEKRETERİ İ.BİLEN ★

İ.Bilen'in Yunanistan Komünist Partisi MK organı "Rizospastis" gazetesi Zürih muhabirine verdiği demeç:

Rizospastis: Türkiye'deki son durum nedir, politik gelişmeler nasıldır?

İ. Bilen: Memlekette çok yönlü bir bunalım derinleşiyor. Bu bunalım ekonomik, sosyal ve politik alanda kendini gösteriyor.

Gerici egemen çevreler ve onların çatıştırdığı gerici-faşist karması koalisyon hükümeti bu bunalımın içinden sert bir terör ve faşizme tırmanma yöntemleriyle çıkmak çabasındadır. Terör en başta işçi sınıfına, ilerici yurtsever güçlere yöneliktir.

Buna karşı işçi sınıfının öncülüğünde bütün ulusal, demokratik güçler emperyalizme, NATO'ya, yerli işbirlikçilerine, büyük sermayeye ve toprak ağalarına karşı sınıfsal ulusal bir kurtuluş savaşı yürütüyorlar.

Rizospastis: Bu aşamada partinizin durumu, konumu ve tutumu nedir?

İ. Bilen: Partimiz, TKP, gerek ideolojik ve gerekse örgütsel bakımdan bu sınıfsal ve ulusal savaşımın başını çekiyor. Partimizin stratejisi ve taktiği memleketi emperyalizmin, işbirlikçilerinin egemenliğinden kurtarmaya, ileri demokratik bir düzen yaratmaya yöneliktir. Bu amaçla, partinin önünde duran görev, bütün demokratik, ilerici, yurtsever güçleri biraraya getirmek, ulusal demokratik cephede birleştirmektir.

Bunlar, partimizin son Konferansı'nda bütün yönleriyle işlendi, Konferans bu amaca ulaşmak için kesin kararlar aldı.

Rizospastis: Anlaşıldığına göre, partinizin yeni bir Konferans'ı yapılmıştır. Bu Konferans'ın yapıldığı yer ve ayrıntıları üzerinde bize bilgi verebilir misiniz?

İ. Bilen: Partimizin Konferansı Anadolu'nun göbeğinde, Konya ilinde yapıldı. Bütün parti örgütleri, tüzük gereğince Konferans'a katıldı. Konferansımız, büyük bir başarıyla sonuçlandı. Partimizin Leninci birliği daha da pekişti. Delegeler parti MK'nın raporunu, platformunu ve bütün belgelerini tartıştılar ve alkışlarla onayladılar. Partinin yeni Program ve Tüzüğü'nü, MK'nın politikasını ve çalışmalarını oybirliğiyle onayladılar. Konferans MK'ni, Politik Bürosu'nu ve Genel Sekreteri yine oybirliği ile onayladı.

Konferans'ın özelliklerinden biri de partimizin proletarya enternasyonalizmine bağlılığını bir daha ve açıkça belirtmesidir.

Konferans dünya komünist ve işçi hareketinin birliğinin Markscı-Leninci ilkeler temelinde güçlendirilmesi için partimizin elinden gelen çabayı harcamasını görev olarak belirledi.

Rizospastis: Yanıtlarınıza çok teşekkür ederiz, savaşınızda size yeni başarılar dileriz.

İ. Bilen: Biz de Yunanistan Komünist Partisi'ne çetin savaşında başarılar dileriz.

TKP'NİN KONFERANSINI SAYGIYLA SELÂMLIYORUZ

YAYIN İŞÇİLERİ

27 şubat 1977, pazar. Gün yine "Kavga Sesleri" ile başladı. Bu kez sesler daha gür, gün daha aydın idi. "Konferansın ışınları" boydan boya semayı sardı. Yürek atışları yükselen kavga seslerine vardı.

TKP'nin Sesi Radyosu, yayına, TKP MK'nin 26 şubat tarihli "Açıklama"sıyla başladı. "Türkiye Komünist Partisi'nin Konferansı yapıldı. Bu Konferans, TKP'nin gelişmesinde tarihsel bir aşama ve dönemeçtir." diye açıkladı. Bu yayınla sadece yeni bir gün değil, yüksek bir savaş aşaması başladı. Yeni aşama Türkiye işçi sınıfına, emekçilerine kutlu olsun.

Konferans haberi şimşek gibi yayıldı. İşçilere, emekçilere bir kıvanç ve coşku kaynağı, bayram oldu. Haber haykırılan belgilerle, marşlarla, halaylarla karşılandı. Büyük Ekim Devrimi'nin doğrudan etkisi altında ve kurtuluş savaşının ateşleri içinde TKP'yi doğuran Anadolu, bu genç ama deneyimli yiğidi için yine çalkandı. Faşist tırmanışın demir ökçeleri altında zorlu günler yaşayan çilekeş Anadolu kızıl bayrak olup dalgalandı.

Konferans haberi yurt dışındaki işçi ve emekçilerimiz arasında da büyük coşkuyla, ateşle, hasretle karşılandı. Gurbet ellerde işçilerimiz, gençlerimiz şimdiye dek yurttan böylesi umutlu, böylesi güzel haber almamışlardı. Sevindiler, coştular, toplaştılar. Sesleri kilometreleri aştı, memleketin kavga seslerine ulaştı.

26-27 şubatta İTİB'in Bölgesel Eğitim Çalışması vardı. İngiltere'nin her köşesinden ilerici işçiler, öğrenciler 2 günlüğüne Londra'da toplanmışlardı. Konu her zamanki gibi Türkiye idi. Seminer canlı geçiyor, boş lafazanlık değil, memleketteki savaşıma ideolojik hazırlık oluyordu. Konferans haberi böyle bir çalışma içine geldi.

Pazar sabahı haber duyulmuş, gözler parıl parıldı. Günün tarihselliğinin bilincinde, herkes onu düşünüyor, onu konuşuyordu. Konferans salonu doldu. TKP'nin Sesi Radyosu'nun okuduğu Açıklama kürsüden bir kez daha duyuruldu. Ve bu duyuruyla birlikte, şiddetli bir gürleme yükseldi. "Yaşasın TKP", "Yaşasın Bilen Yoldaş" sesleri ortalığı sardı. Yumruklar dikildi. Yüzler güleç ve ciddi. Ardından "Türkiye İşçi Sınıfına Selam"!

Konferans'ın, TKP'nin 24 Mayıs 1973 ile başlayan atılım süreci içinde yeni bir aşamayı başlattığı, bu yeni aşamanın Türkiye'yi devrime daha da yaklaştırdığı vurgulandı. Türkiye devrim hareketinin kopmaz parçası İTİB'in, bundan böyle eylemlerini yeni aşamaya yaraşır düzeyde, daha da militanca sürdüreceğine and içildi.

Konferans, dostlara yeni bir coşku ve kıvanç kaynağı olurken, düşmanlara korku saldı. Gizli çalışmak zorunda bırakılan TKP'nin artık elle tutulur, gözle görülür somut güçlenişi uzun bir süredir kimilerine kabus oluyordu. Konferans'ın hem de ta Anadolu'nun göbeğinde yapıldığı haberi ise uykuları hepten kaçırdı. Konya'da hükümet yetkilileri "durumun incelendiğini" belirtmişler! İnceleyin baylar! TKP'nin gelişmesi, "incelemelerinizden" bağımsız, size karşı gerçekleşiyor, gerçekleşecektir. "TKP yürüttüğü savaşım sonucunda, Marksizm-Leninizm'in ilkelerine yüz çevirmeden legale çıkacaktır."!

TKP'nin hızlı gelişmesi, oportunistlerin de rahatını kaçırıyor. Konferansın TKP'nin Sesi Radyosunca açıklandığı gün TİP yöneticileri için kabus oldu. "Yurt dışındakilerin, yurda dönerek siyasal çalışmaya başlayabilmeleri"(!) gibi cümleleri kurultaylarında sıralayarak TKP'yi "mülteci grubu" olarak göstermeye çalışan pasifist oportünistler neye uğradıklarını şaşırdılar.

Bir kez, TKP memlekette işçi yataklarında, köy ocaklarında, okullarda, işyerlerinde yükseliyor. Oportünistler bunu göremiyorlarsa, kendileri ancak küçük burjuva kulislerinde olabildikleri içindir. İkincisi, başlayacak olan değil, 57 yıldır en zor koşullarda süregelen, Mayıs 1973'den bu yana ise şahlanan bir siyasal "çalışma" vardır. Üçüncüsü, anti-komünist edalarla demokratik savaşım birarada yürümez. "TKP'ye özgürlük" belgisi yığınları çoktan sardı. Ya bu yığınsal demokratik savaşıma namusluca katılmak bükemediğin bileği öpüp başına koymak, ya anti-komünizm, jurnalcilik. Almaşıklar bunlardır.

TİP'in yaptığı yurt içi-yurt dışı "ayırımlarına", "Sirkeci'ye gelen tren""esprilerine" gelince. Bu ayırımları, bu tür "tren" esprilerini 1917 öncesinde Lenin'e karşı da yapanlar olmuştu. Bu oportünistler tarihin ancak kara sayfalarında yer alabildiler. Asıl sorun, bir siyasal hareketin doğru devrimci ray üzerinde yığınların bağrında yükselmesi, devrime yönelmesidir. Bu doğru siyasal hareketin içinde, yanında militanca devrimci eylem sürdürebilmektir. Bize öyle gelir ki, TİP yöneticileri devrimi, o zaman devrimci ellerde olacak TRT'den öğrenecekler! TKP'nin Anadolu'nun göbeğinde, Konya'da yapılan tarihsel Konferansı onlara ders olsun.

HALKIN ULUSAL, DEMOKRATİK CEPHESİ, İŞBİRLİKÇİ BURJUVAZİNİN GERİCİ-FAŞİST CEPHESİNİ ALTEDECEKTİR !

İDEOLOJİK SAVAŞIM

(ATILIM MART 1977 SAYISINDAN)

Sosyal, politik düzenleri birbirinden ayrı ülkelerin barış içinde yanyana yaşamalarının insanlığın yararına olduğu bir gerçektir. Olaylar bunu doğruladı. Ama barışın, güvenliğin güçlendiği bir sırada kapitalizmle sosyalizm arasındaki ideolojik savaşımın yoğunlaştığı da ortadadır.

Kapitalist ülkelerin ideologları, politikacıları, Sovyetler Birliği'ne ve öteki sosyalist ülkelere karşı ideolojik saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Onlar, sosyalist ülkelere karşı açtıkları ideolojik kavgayı, kendi ülkelerindeki sınıf savaşımına aktarmak ve işçi sınıfının kurtuluş savaşımını bu yönden de vurmak için büyük çaba harcıyorlar. Batı Avrupa komünist partilerinden bazı ideologların benimsediği seçimcilik, parlamentoculuk, bunların Marksizm-Leninizm ilkelerinden sapmaları, demokrasi ve özgürlük kavramlarının sınıfsal içeriğini boşaltmaları, onları kaçınılmaz olarak burjuvazinin sosyalist ülkelere karşı ideolojik savaşımının paraleline getirdi.

Örneğin, Fransa'da Elleinstein bu tip ideologlardan biridir. Yanıtlarında Marksist-Leninist teoriyi, sınıf savaşımını önemli ölçüde yadsıyor. Sürekli olarak Sovyetler Birliği'ne karşı en gerici, en sömürücü çevrelerin ideolojik savaşımda kullandıkları sözleri yineliyor.

Sovyetler Birliği'nde sosyalist demokrasi canlı bir biçimde yaşamakta ve gelişmektedir. Sovyetler Birliği, emekçilerin özgürlüğe, hak eşitliğine tam olarak kavuşt[illegible] ülkedir.

Kapitalist ülkelerde geniş emekçi yığınları devlet yaşamının dışında kalmaktadırlar. Devlet politikası gibi, ekonomik planlar hakkında da fikirleri alınmamaktadır. Sosyalist demokrasiyle burjuva demokrasisi arasındaki temel fark, birincisinde egemenliğin çoğunluğun, yani proletaryanın, ikincisinde ise azınlığın, burjuvazinin elinde olmasıdır. Burjuvazinin amacı, bu ana farkı gizlemek, sosyalist demokrasiyi kapitalist ülkelerdeki emekçi yığınlarına anti-demokratikmiş göstererek sınıf savaşında üstünlük kazanmaktır.

Maocular, "barış içinde yanyana yaşama politikası burjuvazi ile, kapitalist düzenle barışma politikasıdır" diyorlar. Oysa, barış içinde yanyana yaşama koşullarında, sosyalizmle kapitalizm arasındaki ideolojik savaşım daha da yoğunlaşıyor. Ne var ki, sahte devrimcilik sloganlarıyla ortaya çıkan Maocular, tekelci kapitalizmle barışmış ve kendileri kapitalizmle sınıf savaşımını durdurmuşlardır. Burjuvazi de Pekin yöneticilerine Maoculara saldırmıyor.

Gerçek budur. İdeolojik savaş her alanda böylesine gidiyor.

MARKSİZM-LENİNİZM VE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİNDEN SAPMALARA, SAGCI VE SOLCU REVİZYONİZME KARŞI SAVAŞ !

işçinin sesi .... 15 Günlük İşçi Gazetesi
SAHİBİ .... İNGİLTERE TÜRKİYELİ İLERİCİLER BİRLİĞİ
YAZIŞMA ADRESİ .... 56 Mansfield Rd., ILFORD. ESSEX. ENGLAND
MASRAFI: 10 p. .... Yıllık Abone 4£ (sterlin). (Almanya için 40 DM)
BASKI: .... Anvil Printers Limited